

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2020. december 17. *

„Előzetes döntéshozatal – Személyek szabad mozgása – EUMSZ 45. cikk – Uniós polgárság – 2004/38/EK irányelv – Három hónapot meghaladó tartózkodáshoz való jog – A 14. cikk (4) bekezdésének b) pontja – Álláskeresők – Az álláskereső számára észszerű határidő biztosítása annak érdekében, hogy tudomást szerezhessen a neki megfelelő állásajánlatokról, és megtehesse a foglalkoztatásához szükséges intézkedéseket – A fogadó tagállam által e határidő folyása alatt az álláskereső számára előírt követelmények – A tartózkodáshoz való jog feltételei – Az álláskeresés folytatására, valamint arra vonatkozó kötelezettség, hogy tényleges eséllyel rendelkezzen a foglalkoztatásra”

A C-710/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Conseil d'État (államtanács, Belgium) a Bírósághoz 2019. szeptember 25-én érkezett, 2019. szeptember 12-i határozatával terjesztett elő a

G. M. A.

és

az **État belge**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: J.–C. Bonichot tanácselnök, R. Silva de Lapuerta, a Bíróság elnökhelyettese (előadó), L. Bay Larsen, M. Safjan és N. Jääskinen bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- G. M. A. képviseletében A. Valcke avocat,
- a belga kormány képviseletében L. Van den Broeck, C. Pochet és M. Jacobs, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: F. Motulsky avocat,

* Az eljárás nyelve: francia.

- a dán kormány képviselőjében M. Wolff és J. Nymann-Lindegren, meghatalmazotti minőségben,
- a lengyel kormány képviselőjében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,
- az Egyesült Királyság kormánya képviselőjében Z. Lavery és S. Brandon, meghatalmazotti minőségben, segítők: K. Apps barrister,
- az Európai Bizottság képviselőjében D. Martin, B.-R. Killmann és E. Montaguti, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2020. szeptember 17-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 45. cikk, valamint az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 158., 77. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 46. o.; helyesbítés: HL 2009. L 274., 47. o.) 15. és 31. cikkének, továbbá az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 41. és 47. cikkének az értelmezésére irányul.
- 2 Ezt a kérelmet a G. M. A. és az État belge (belga állam) között annak tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő, hogy ez utóbbi nem ismerte el G. M. A. ahhoz való jogát, hogy álláskeresőként három hónapot meghaladóan tartózkodjon belga területen.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A 2004/38 irányelv (9) preambulumbekkezdése a következőképpen szól:

„Az uniós polgároknak három hónapnál nem hosszabb időtartamra tartózkodási jogot kell biztosítani a fogadó tagállamban, bármely egyéb feltétel vagy formai követelmény nélkül, kivéve az érvényes személyazonosító igazolványra vagy útlevélre vonatkozó követelményt, a Bíróság joggyakorlata által elismert, az álláskeresőkre vonatkozó kedvezőbb bánásmód sérelme nélkül.”

- 4 Ezen irányelv 6. cikkének (1) bekezdése szerint:

„Az uniós polgárokat érvényes személyazonosító igazolvány vagy útlevél birtokában külön feltételek és más formai követelmények nélkül három hónapig megilleti a tartózkodás joga egy másik tagállam területén.”

- 5 Az említett irányelv 7. cikkének (1) és (3) bekezdése előírja:

„(1) Valamennyi uniós polgárt megilleti a tartózkodás joga egy másik tagállam területén három hónapot meghaladó időtartamra, ha:

- a) munkavállalók vagy önálló vállalkozók a fogadó tagállamban; vagy

- b) elegendő forrásokkal rendelkeznek önmaguk és családtagjaik számára ahhoz, hogy ne jelentsenek indokolatlan terhet [helyesen: ne jelentsenek terhet] a fogadó tagállam szociális segítségnyújtási rendszerére tartózkodásuk időtartama alatt, és a fogadó tagállamban teljes körű egészségbiztosítással rendelkeznek; vagy
- c) – tanulmányok folytatásának fő céljából, ideértve a szakképzést is, beiratkoztak egy magán- vagy közoktatási intézménybe, amelyet a fogadó tagállam akkreditált vagy tart fenn jogszabályai vagy közigazgatási gyakorlata alapján, és
  - teljes körű egészségbiztosítással rendelkeznek a fogadó tagállamban, és nyilatkozattal vagy választásuk szerint más azzal egyenértékű eszközzel bizonyítják a megfelelő [helyesen: az illetékes] nemzeti hatóságnál, hogy elegendő forrással rendelkeznek önmaguk és családtagjaik számára, ahhoz, hogy a tartózkodásuk időtartama alatt ne jelentsenek terhet a fogadó tagállam szociális segítségnyújtási rendszerére; vagy
- d) az a), b) vagy c) pontban meghatározott feltételeket teljesítő uniós polgárt kísérő vagy hozzá csatlakozó családtagok.

[...]

(3) Az (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásában az az uniós polgár, aki a továbbiakban már nem munkavállaló vagy önálló vállalkozó, megtartja munkavállaló vagy önálló vállalkozó jogállását a következő körülmények között:

- a) ha baleset vagy betegség következtében ideiglenesen munkaképtelenné vált;
- b) ha kényszerű, regisztrált munkanélkülivé vált azt követően, hogy egy évnél hosszabb ideig alkalmazásban állt, és a megfelelő [helyesen: az illetékes] munkaügyi hivatal nyilvántartásba vette álláskeresőként;
- c) ha kényszerű, regisztrált munkanélkülivé vált azt követően, hogy az egy évnél rövidebb határozott időre kötött munkaszerződése lejárt, vagy kényszerű munkanélkülivé vált az első tizenkét hónapban, és a megfelelő [helyesen: az illetékes] munkaügyi hivatal nyilvántartásba vette álláskeresőként. Ebben az esetben a munkavállalói jogállás legalább hat hónapig fennmarad;
- d) ha szakképzésben vesz részt. Hacsak nem vált kényszerű munkanélkülivé, a munkavállalói jogállás fennmaradásának feltétele, hogy a szakképzés a korábbi alkalmazással álljon kapcsolatban.”

6 Ugyanezen irányelv 8. cikke egy sor adminisztratív formai követelményt ír elő az irányelv 7. cikke szerinti személykategóriák számára.

7 A 2004/38 irányelv 14. cikkének (1), (2) és (4) bekezdése ekképp rendelkezik:

„(1) Az uniós polgárok és családtagjaik mindaddig rendelkeznek a 6. cikkben előírt tartózkodási joggal, amíg nem jelentenek indokolatlan terhet a fogadó tagállam szociális segítségnyújtási rendszerére.

(2) Az uniós polgárok és családtagjaik mindaddig rendelkeznek a 7., 12. és 13. cikkben előírt tartózkodási joggal, amíg megfelelnek az azokban meghatározott feltételeknek.

[...]

(4) Az (1) és (2) bekezdéstől eltérve, és a VI. fejezet rendelkezéseinek sérelme nélkül, nem hozható kiutasítási intézkedés az uniós polgárral vagy családtagjaival szemben, ha:

[...]

- b) az uniós polgár álláskeresés végett utazott be a fogadó tagállam területére. Ebben az esetben az uniós polgár és családtagjai mindaddig nem utasíthatók ki, amíg az uniós polgár bizonyítani tudja, hogy állást keres, és tényleges esélye van a foglalkoztatásra.”

A belga jog

- 8 A loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (a külföldiek beutazásáról, tartózkodásáról, letelepedéséről és kiutasításáról szóló 1980. december 15-i törvény; *Moniteur belge*, 1980. december 31., 14584. o.) az alapügy tényállására alkalmazandó változata (a továbbiakban: 1980. december 15-i törvény) 39/2. cikkének 2. §-a következőképpen rendelkezik:

„A Conseil [du contentieux des étrangers (külföldiek jogvitáiban eljáró bíróság, Belgium)] az egyéb jogorvoslatokról hatályon kívül helyező ítélettel határoz az alaki előírásoknak akár lényeges megsértése, akár semmisség terhével történő megsértése, hatáskörtúllépés vagy hatáskörrel való visszaélés esetén.”

- 9 Az 1980. december 15-i törvény 40. cikkének 4. §-a szerint:

„Minden uniós polgár jogosult három hónapot meghaladóan tartózkodni a Királyság területén, amennyiben megfelel a 41. cikk [első bekezdésében] előírt feltételnek és:

1° munkavállaló vagy önálló vállalkozó a Királyságban, vagy álláskeresés céljából utazik be a Királyság területére, amíg bizonyítani tudja, hogy az álláskeresést folytatja, és tényleges esélye van a foglalkoztatásra;

[...]”

- 10 Az 1981. október 8-i arrêté royal sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (a külföldiek beutazásáról, tartózkodásáról, letelepedéséről és kiutasításáról szóló királyi rendelet; *Moniteur belge*, 1981. október 27., 13740. o.) 50. cikke szerint:

„1. § Az az uniós polgár, aki három hónapot meghaladóan kíván tartózkodni a Királyság területén, és aki [az 1980. december 15-i] törvény 41. cikke [első bekezdésének] megfelelően bizonyítja állampolgárságát, köteles nyilvántartásba vételi igazolás iránti kérelmet benyújtani a tartózkodási helye szerinti helyi közigazgatási szervnél a 19. mellékletben szereplő mintának megfelelő dokumentum útján.

[...]

2. § A kérelem benyújtásakor vagy legkésőbb a kérelem benyújtását követő három hónapon belül az uniós polgár [...] a következő iratokat köteles benyújtani:

[...]

3° álláskeresőként:

- a) az illetékes foglalkoztatási szolgálatnál történő nyilvántartásba vétel, vagy a jelentkezésének másolata; és

b) a foglalkoztatás tényleges esélyére vonatkozó bizonyíték, figyelemmel az érintett személyes helyzetére, különösen a megszerzett oklevelekre, az általa folytatott vagy tervezett esetleges szakmai képzésekre és a munkanélküli időszak tartamára;

[...]

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 11 2015. október 27-én G. M. A. görög állampolgár – álláskeresői minőségében – három hónapot meghaladó belgiumi tartózkodáshoz való jog biztosítása érdekében nyilvántartásba vételi igazolás iránti kérelmet nyújtott be Belgiumban a külföldiek beutazásáról, tartózkodásáról, letelepedéséről és kiutasításáról szóló királyi rendelet 50. cikkének 1. §-a alapján. Nem tűnik ki az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből, hogy G. M. A. mikor lépett be e tagállam területére.
- 12 2016. március 18-án az Office des étrangers (idegenrendészeti hivatal, Belgium, a továbbiakban: Hivatal) elutasította e kérelmet azzal az indokkal, hogy G. M. A. nem felel meg a belga jogszabály által a három hónapot meghaladó tartózkodáshoz való jog megadása érdekében előírt feltételeknek (a továbbiakban: a Hivatal határozata). A Hivatal szerint ugyanis a G. M. A. által benyújtott iratok alapján nem lehet azt feltételezni, hogy az érintettnek tényleges esélye van arra, hogy a belga területen foglalkoztassák. Következésképpen a belga hatóságok elrendelték, hogy az említett határozat kézbesítését követő 30 napon belül G. M. A. hagyja el e területet.
- 13 A 2018. június 28-i ítéletében a Conseil du contentieux des étrangers (a külföldiek jogvitáiban eljáró bíróság, Belgium, a továbbiakban: CCE) – amely a Hivatal határozatai jogszerűségével kapcsolatos jogviták első fokon történő elbírálására hatáskörrel rendelkező bíróság – elutasította G. M. A.-nak a Hivatal határozatával szemben benyújtott keresetét.
- 14 G. M. A. ekkor felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a kérdést előterjesztő bíróság, a Conseil d'État (államtanács, Belgium) előtt, elsősorban arra hivatkozva, hogy az EUMSZ 45. cikkből és az 1991. február 26-i Antonissen ítéletből (C-292/89, EU:C:1991:80) az következik, hogy a tagállamoknak „észszerű határidőt” kell biztosítaniuk a más tagállamból érkező álláskereső számára annak érdekében, hogy e személyek tudomást szerezhessenek a számukra megfelelő állásajánlatokról, és hogy megtehessek a foglalkoztatásukhoz szükséges intézkedéseket. E határidő semmilyen esetben sem lehet hat hónagnál rövidebb, amint az a 2004/38 irányelv 7. cikke (3) bekezdésének és a 11., valamint a 16. cikkének analógia útján történő együttes értelmezéséből következik.
- 15 Egyébiránt az álláskereső e határidő alatt nem köteles annak bizonyítására, hogy tényleges esélye van a foglalkoztatásra.
- 16 Másodsorban G. M. A. arra hivatkozik, hogy a Hivatal határozatának elfogadását, vagyis 2016. április 6-át követően az Európai Parlamentben foglalkoztatták gyakornokként. E körülmény bizonyítja, hogy G. M. A.-nak tényleges esélye volt a foglalkoztatásra, és hogy megillette őt a három hónapot meghaladó tartózkodás joga.
- 17 Márpedig, azáltal hogy a CCE nem vette figyelembe G. M. A. foglalkoztatását, megsértette a 2004/38 irányelv 15. és 31. cikkét, valamint a Charta 41. és 47. cikkét. E rendelkezésekből ugyanis kitűnik, hogy valamely uniós polgár tartózkodási jogára vonatkozó közigazgatási határozat jogszerűségének felülvizsgálatára hatáskörrel rendelkező bíróságoknak kimerítően kell vizsgálniuk minden releváns körülményt, és a tudomásukra hozott valamennyi tényt figyelembe kell venniük, még akkor is, ha ezek a szóban forgó határozatnál későbbiek.

- 18 E megfontolásokra tekintettel G. M. A. arra hivatkozik, hogy a CCE-nek mellőznie kellett volna a 2004/38 irányelv 15. és 31. cikkét a belga jogba helytelenül átültető nemzeti eljárási szabályt, vagyis az 1980. december 15-i törvény 39/2. cikkének 2. §-át, amely alapján e bíróság nem vette figyelembe a – Hivatal határozatát követő – gyakornokként történő foglalkoztatását.
- 19 A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy az alapeljárás eldöntése attól függ, hogy a Bíróság hogyan értelmezi az EUMSZ 45. cikket, a 2004/38 irányelv 15. és 31. cikkét, valamint a Charta 41. és 47. cikkét.. Ha e rendelkezéseket a G. M. A. által javasolt módon kell értelmezni, akkor három hónapot meghaladó, belga területen való tartózkodáshoz való jog illeti meg.
- 20 E körülmények között a Conseil d'État (államtanács) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Úgy kell-e értelmezni és alkalmazni az [EUMSZ] 45. cikket, hogy a fogadó tagállam köteles arra, hogy először is észszerű időtartamot biztosítson az álláskeresőnek abból a célból, hogy tudomást szerezhessen a neki megfelelő állásajánlatokról és megtehesse a foglalkoztatásához szükséges intézkedéseket, másodszor, hogy fogadja el, hogy az álláskereséshez szükséges időtartam semmilyen esetben sem lehet hat hónapnál kevesebb, harmadszor pedig engedélyezze az álláskereső számára, hogy ezen időtartam alatt végig a tagállam területén tartózkodjon, anélkül hogy előírná számára annak bizonyítását, hogy tényleges esélye van a foglalkoztatásra?
- 2) Úgy kell-e értelmezni és alkalmazni a [2004/38] irányelv 15. és 31. cikkét, a [Charta] 41. és 47. cikkét, valamint az uniós jog elsőbbségének és az irányelvek hatékony érvényesülésének általános elvét, hogy egy olyan határozat megsemmisítése iránti kereset vizsgálata során, amely megtagadja valamely uniós polgár három hónapot meghaladó tartózkodáshoz való jogának elismerését, a fogadó tagállam nemzeti bíróságai kötelesek figyelembe venni a nemzeti hatóságok által hozott határozatot követően felmerült új tényeket, ha ezek alkalmasak arra, hogy úgy módosítsák az érintett személy helyzetét, hogy ez a módosítás már nem teszi lehetővé a fogadó tagállamban való tartózkodáshoz való jogának a korlátozását?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

- 21 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a nemzeti bíróságok és a Bíróság között az EUMSZ 267. cikkel bevezetett együttműködési eljárás keretében a Bíróság feladata, hogy a nemzeti bíróságnak az előtte folyamatban lévő ügy eldöntéséhez hasznos választ adjon. Ebből a szempontból adott esetben a Bíróságnak át kell fogalmaznia az elé terjesztett kérdéseket. Az a körülmény, hogy valamely nemzeti bíróság az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdést formálisan bizonyos uniós jogi rendelkezésekre hivatkozva fogalmazta meg, nem akadályozza annak, hogy a Bíróság megadja e bíróság számára az uniós jog értelmezésének minden olyan elemét, amely hasznos lehet az utóbbi előtt folyamatban lévő ügy eldöntéséhez, akár hivatkozott ezekre a kérdéseinek megfogalmazásában, akár nem (2020. április 23-i Land Niedersachsen [Korábbi releváns tevékenységi időszak] ítélet, C-710/18, EU:C:2020:299, 18. pont).
- 22 A jelen ügyben bár az előterjesztő bíróság első kérdésével csak az EUMSZ 45. cikk értelmezését kéri, meg kell jegyezni, hogy a 2004/38 irányelv 14. cikke (4) bekezdésének b) pontja kifejezetten az álláskeresőkre vonatkozik. E rendelkezésnek megfelelően ugyanis az az uniós polgár, aki álláskeresés végett utazik be a fogadó tagállam területére, mindaddig nem utasítható ki, amíg bizonyítani tudja, hogy állást keres, és tényleges esélye van a foglalkoztatásra.

- 23 Következésképpen azt kell megállapítani, hogy első kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy az EUMSZ 45. cikket és a 2004/38 irányelv 14. cikke (4) bekezdésének b) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a fogadó tagállam köteles arra, hogy észszerű határidőt biztosítson az álláskeresőnek abból a célból, hogy tudomást szerezhessen a neki megfelelő állásajánlatokról, és megtehesse a foglalkoztatásához szükséges intézkedéseket, hogy e határidő semmilyen esetben sem lehet hat hónapnál kevesebb, valamint hogy ezen időtartam alatt a fogadó tagállam előírhatja számára annak bizonyítását, hogy állást keres, és tényleges esélye van a foglalkoztatásra.
- 24 Ami elsősorban azt a kérdést illeti, hogy a fogadó tagállam köteles-e arra, hogy „észszerű határidőt” biztosítson az álláskeresőnek abból a célból, hogy tudomást szerezhessenek a nekik megfelelő állásajánlatokról, és megtehessek a foglalkoztatásukhoz szükséges intézkedéseket, meg kell állapítani, hogy a „munkavállaló” EUMSZ 45. cikk szerinti fogalma e rendelkezés értelmében önálló uniós hatállyal rendelkezik, és azt nem lehet megszorítóan értelmezni (2013. február 21-i N. ítélet, C-46/12, EU:C:2013:97, 39. pont). Közelebbről, azt a személyt, aki ténylegesen munkát keres, „munkavállalónak” kell tekinteni (lásd ebben az értelemben: 2014. június 19-i Saint Prix ítélet, C-507/12, EU:C:2014:2007, 35. pont).
- 25 Azt is meg kell állapítani, hogy a munkavállalók szabad mozgása az Unió alapját képezi, és az e szabadságot biztosító rendelkezéseket kiterjesztően kell értelmezni. Közelebbről, az EUMSZ 45. cikk (3) bekezdésének szigorú értelmezése sértené valamely tagállam álláskereső állampolgárának tényleges esélyét arra, hogy a többi tagállamban munkát találjon, és ennél fogva megfosztaná e rendelkezést a hatékony érvényesülésétől (lásd ebben az értelemben: 1991. február 26-i Antonissen ítélet, C-292/89, EU:C:1991:80, 11. és 12. pont).
- 26 Következésképpen a munkavállalók szabad mozgása magában foglalja a tagállami állampolgárok azon jogát, hogy a többi tagállam területén szabadon mozogjanak, és álláskereső céljából ott tartózkodjanak (lásd ebben az értelemben: 1991. február 26-i Antonissen ítélet, C-292/89, EU:C:1991:80, 13. pont), e jog fennállását az uniós jogalkotó a 2004/38 irányelv 14. cikke (4) bekezdésének b) pontjában kodifikálta. E tekintetben meg kell állapítani, hogy az EUMSZ 45. cikk hatékony érvényesülése biztosítva van, mivel az uniós jogszabály, vagy ennek hiányában valamely tagállami jogszabály észszerű határidőt biztosít az érintettek számára, amely lehetővé teszi számukra, hogy a fogadó tagállamban tudomást szerezhessenek a szakmai képzéseiknek megfelelő állásajánlatokról, és adott esetben megtehessek a foglalkoztatásukhoz szükséges intézkedéseket (lásd ebben az értelemben: 1991. február 26-i Antonissen ítélet, C-292/89, EU:C:1991:80, 16. pont).
- 27 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a fogadó tagállam köteles észszerű határidőt biztosítani az álláskereső számára annak érdekében, hogy a szóban forgó tagállam területén tudomást szerezhessenek a szakmai képzéseiknek megfelelő állásajánlatokról, és adott esetben megtehessek a foglalkoztatásukhoz szükséges intézkedéseket.
- 28 Ami másodsorban e határidő időtartamát illeti, emlékeztetni kell először is arra, hogy a 2004/38 irányelv 6. cikkéből következően minden uniós polgárt érvényes személyazonosító igazolvány vagy útlevél birtokában külön feltételek és más formai követelmények nélkül három hónapig megillet a tartózkodás joga egy másik tagállam területén.
- 29 Ezen irányelv 7. cikke pedig azokat a helyzeteket írja le, amelyekben az uniós polgár három hónapot meghaladó tartózkodáshoz való joggal rendelkezhet.
- 30 Emlékeztetni kell arra is, hogy az említett irányelv 14. cikkének (1) és (2) bekezdése azokat a feltételeket írja elő, amelyek esetén az uniós polgárok megtarthatják az adott esetben ezen irányelv 6. vagy 7. cikke szerinti tartózkodási jogot.

- 31 Konkrétan a 2004/38 irányelv 14. cikkének (1) bekezdése értelmében az érintettek mindaddig rendelkeznek az ezen irányelv 6. cikkében előírt tartózkodási joggal, amíg nem jelentenek indokolatlan terhet a fogadó tagállam szociális segítségnyújtási rendszerére. Ezen irányelv 14. cikkének (2) bekezdése többek között azt írja elő, hogy az uniós polgárok és családtagjaik mindaddig rendelkeznek a három hónapot meghaladó tartózkodáshoz való joggal, amíg megfelelnek az említett irányelv 7. cikkében meghatározott feltételeknek.
- 32 Márpedig amint az a jelen ítélet 22. pontjából kitűnik, a 2004/38 irányelv 14. cikke – e 14. cikk (1) és (2) bekezdése alól eltérést előíró – (4) bekezdésének b) pontja vonatkozik kifejezetten az álláskeresőkre.
- 33 Következésképpen a 2004/38 irányelv 14. cikke (4) bekezdésének b) pontja kifejezetten meghatározza azokat a feltételeket, amelyek mellett a származási tagállamukat a fogadó tagállamban való álláskereső szándékával elhagyó uniós polgárok megtarthatják a tartózkodáshoz való jogot. Mindazonáltal e rendelkezés, mivel azt az uniós jogalkotó az álláskeresők EUMSZ 45. cikkben alapuló tartózkodáshoz való jogára vonatkozó 1991. február 26-i Antonissen ítéletből (C-292/89, EU:C:1991:80) levonható tanulságok kodifikálása érdekében fogadta el, az álláskereső uniós polgárok tartózkodáshoz való jogát is közvetlenül szabályozza, amint az többek között a 2015. szeptember 15-i Alimanovic ítélet (C-67/14, EU:C:2015:597) 52. pontjából következik.
- 34 Ezért ha valamely uniós polgár álláskereső céljából lép be a fogadó tagállam területére, a tartózkodáshoz való joga az álláskeresőként való nyilvántartásba vételének időpontjától kezdve a 2004/38 irányelv 14. cikke (4) bekezdésének b) pontja alá tartozik.
- 35 Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy a 2004/38 irányelv 6. cikke a szövege alapján különbségtétel nélkül alkalmazandó valamennyi uniós polgárra attól a szándéktól függetlenül, amellyel e polgárok a fogadó tagállam területére belépnek. Következésképpen még ha valamely uniós polgár az álláskereső szándékával lép is be a fogadó tagállam területére, a tartózkodáshoz való joga az első három hónapban a 2004/38 irányelv 6. cikke alá is tartozik.
- 36 E körülmények között, az e rendelkezés szerinti, említett három hónapos időszakban egyrészt az érvényes személyazonosító okmányon kívül semmilyen követelmény nem támasztható e polgárral szemben.
- 37 Másrészt meg kell állapítani, hogy a jelen ítélet 27. pontja szerinti észszerű határidő abban az időpontban kezdődik, amikor az érintett uniós polgár úgy dönt, hogy a fogadó tagállamban álláskeresőként nyilvántartásba veteti magát.
- 38 Ami, másodsorú azon minimális időtartam megállapításának a lehetőségét illeti, amelynek ezen észszerű határidőnek meg kell felelnie, meg kell állapítani, hogy a 2004/38 irányelv 14. cikke (4) bekezdésének b) pontja e tekintetben semmilyen iránymutatást nem tartalmaz.
- 39 E körülmények között először is emlékeztetni kell arra, hogy amint az a jelen ítélet 26. pontjából kitűnik, egy ilyen határidőnek lehetővé kell tennie az EUMSZ 45. cikk hatékony érvényesülésének a biztosítását.
- 40 Ezt követően, a Bíróság az 1991. február 26-i Antonissen ítélet (C-292/89, EU:C:1991:80) 21. pontjában amellel, hogy nem állapította meg azon minimális időtartamot, amelynek az említett észszerű határidőnek meg kell felelnie, kimondta, nem tűnik úgy, hogy az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben szóban forgóhoz hasonló, a fogadó tagállam területére való belépéstől számított hat hónapos határidő megkérdőjelezi e hatékony érvényesülést.

- 41 Végezetül ebben az összefüggésben figyelembe kell venni a 2004/38 irányelv célkitűzéseit is, amely irányelv célja, hogy megkönnyítse és megerősítse az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdése által az uniós polgároknak közvetlenül biztosított szabad mozgás és tartózkodás alapvető és egyéni jogának gyakorlását (lásd ebben az értelemben: 2019. április 11-i Tarola ítélet C-483/17, EU:C:2019:309, 23. pont).
- 42 E megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy a nyilvántartásba vétel időpontjától számított, hat hónapos határidő nem tűnik főszabály szerint elégtelennek, és nem veszélyezteti az EUMSZ 45. cikk hatékony érvényesülését.
- 43 Ami, harmadszor, azokat a kötelezettségeket illeti, amelyeket a fogadó tagállam ezen észszerű határidő alatt az álláskereső számára előírhat, a 2004/38 irányelv 14. cikke (4) bekezdése b) pontjának a szövegéből a jelen ítélet 22. pontja alapján az következik, hogy az álláskereső nem utasítható ki, ha bizonyítani tudja, hogy állást keres, és tényleges esélye van a foglalkoztatásra. E rendelkezés lényegében az 1991. február 26-i Antonissen ítélet (C-292/89, EU:C:1991:80) 21. pontjából következő azon elvet veszi át, amely szerint az érintett nem utasítható ki a fogadó tagállam területéről, amennyiben az észszerű határidő leteltét követően bizonyítja, hogy „az álláskeresőt továbbra is folytatja, és tényleges esélye van a foglalkoztatásra”.
- 44 Amennyiben tehát az álláskeresőnek ahhoz, hogy elkerülje a fogadó tagállam területéről való kiutasítást, ezen észszerű határidő leteltét követően „is folytatnia” kell az álláskeresőt, ebből az következik, hogy a fogadó tagállam már e határidő folyása alatt is előírhatja, hogy az álláskereső állást keressen. E tagállam az említett határidő folyása alatt nem írhatja elő az érintett esetében annak bizonyítását, hogy tényleges esélye van a foglalkoztatásra.
- 45 Ezt az értelmezést megerősíti az a tény, hogy mivel az ilyen észszerű határidő célja – amint az a jelen ítélet 27. pontjából kitűnik – lehetővé tenni az álláskereső számára, hogy tudomást szerezhesen a szakmai képzéseinek megfelelő állásajánlatokról, és megtehesse a foglalkoztatásához szükséges intézkedéseket, a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok csak e határidő leteltét követően tudják értékelni azt, hogy az érintett az álláskeresőt továbbra is folytatja, és tényleges esélye van a foglalkoztatásra.
- 46 Tehát az álláskeresőnek csak ezen észszerű határidő leteltét követően kell bizonyítania nemcsak azt, hogy az álláskeresőt továbbra is folytatja, hanem azt is, hogy tényleges esélye van a foglalkoztatásra.
- 47 A fogadó tagállam hatóságainak és bíróságainak feladata az e tekintetben a szóban forgó álláskereső által előterjesztett bizonyítékok értékelése. E tekintetben e hatóságoknak és bíróságoknak valamennyi olyan releváns tényező átfogó elemzését kell elvégezniük, mint például – amint azt a főtanácsnok indítványának 75. és 76. pontjában megállapította – az a körülmény, hogy az álláskereső szerepel-e az álláskeresőként felelős nemzeti szervezet nyilvántartásában, hogy pályázik-e rendszeresen állásokra potenciális munkáltatóknál, vagy hogy részt vesz-e állásinterjúkon. Az említett hatóságoknak és bíróságoknak ezen értékelés keretében figyelembe kell vennie az érintett álláskereső szakmai képzéseinek megfelelő ágazatban a nemzeti munkaerőpiac helyzetét. Azonban azon tény, hogy e személy visszautasította a szakmai képzéseinek meg nem felelő állásajánlatokat, nem lehet úgy tekinteni, hogy az illető nem teljesíti a 2004/38 irányelv 14. cikke (4) bekezdésének b) pontjában előírt feltételeket.
- 48 A jelen ügyben a fent kifejtettek megfontolásokból az következik, hogy G. M. A.-nak abban az időpontban, amikor benyújtotta az álláskeresői minőségében való nyilvántartásba vétel iránti kérelmet, azaz 2015. október 27-én, legalább egy olyan észszerű határidőnek kellett a rendelkezésére állnia, amelyen belül a belga hatóságok csak arra kötelezheték, hogy az álláskeresőt bizonyítsa.

- 49 Márpedig a Bíróság rendelkezésére álló információkból az következik, hogy a Hivatal az alapján hozta meg a belga területen való, három hónapot meghaladó tartózkodáshoz való jogot G. M. A.-val szemben megtagadó határozatot, hogy az ez utóbbi által a kérelme alátámasztása érdekében előterjesztett bizonyítékok nem olyan jellegűek voltak, amelyek alátámasztják azt, hogy tényleges esélye volt a foglalkoztatásra.
- 50 E körülmények között meg kell állapítani, hogy az EUMSZ 45. cikkel és a 2004/38 irányelv 14. cikke (4) bekezdésének b) pontjával ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely ilyen feltételt ír elő egy olyan helyzetbe került álláskereső esetében, mint G. M. A.
- 51 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre a következő választ kell adni:
- Az EUMSZ 45. cikket és a 2004/38 irányelv 14. cikke (4) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy a fogadó tagállam köteles arra, hogy észszerű határidőt biztosítson valamely uniós polgárnak – amely határidő abban az időpontban kezdődik, amikor ezen uniós polgár álláskeresőként nyilvántartásba vetette magát – abból a célból, hogy tudomást szerezhessen a neki megfelelő állásajánlatokról, és megtehesse a foglalkoztatásához szükséges intézkedéseket.
  - E határidő folyása alatt a fogadó tagállam előírhatja az álláskereső számára annak bizonyítását, hogy állást keres. E tagállam tehát csak az említett határidő leteltét követően írhatja elő az álláskereső számára, hogy ne csak azt bizonyítsa, hogy az álláskeresőt továbbra is folytatja, hanem azt is, hogy tényleges esélye van a foglalkoztatásra.

A második kérdésről

- 52 Második kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében azt kérdezi, hogy a 2004/38 irányelv 15. és 31. cikkét, a Charta 41. és 47. cikkét, valamint az elsőbbség és a hatékony érvényesülés elvét úgy kell-e értelmezni, hogy egy olyan határozattal szembeni kereset vizsgálata során, amely megtagadja valamely álláskereső három hónapot meghaladó tartózkodáshoz való jogának elismerését, a fogadó tagállam nemzeti bíróságai kötelesek korlátlan felülvizsgálatot gyakorolni és figyelembe venni az említett határozatot követően felmerült tényeket, ha ezek alkalmasak arra, hogy módosítsák ezen álláskereső helyzetét, és igazolják az említett tartózkodáshoz való jog elismerését.
- 53 Az első kérdésre adott válaszból kitűnik, hogy a fogadó tagállam hatóságai a jelen ítélet 51. pontja szerinti észszerű határidő időtartama alatt nem írhatják elő az érintett álláskereső számára annak bizonyítását, hogy tényleges esélye van a foglalkoztatásra. Amennyiben tehát a jelen ügyben a Hivatal határozata az EUMSZ 45. cikkel és a 2004/38 irányelv 14. cikke (4) bekezdésének b) pontjával ellentétes kötelezettségeket rótt G. M. A.-ra, nem szükséges megvizsgálni, hogy a fogadó tagállam bíróságai kötelesek-e az említett határozatot követően felmerült tényeket figyelembe venni annak elismerése érdekében, hogy az alapeljárás felperese álláskeresőként tartózkodáshoz való joggal rendelkezik.
- 54 E körülmények között a második kérdésre nem szükséges válaszolni.

A költségekről

- 55 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

Az EUMSZ 45. cikket és az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 14. cikke (4) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy a fogadó tagállam köteles arra, hogy észszerű határidőt biztosítson valamely uniós polgárnak – amely határidő abban az időpontban kezdődik, amikor ezen uniós polgár álláskeresőként nyilvántartásba vetette magát – abból a célból, hogy tudomást szerezhessen a neki megfelelő állásajánlatokról, és megtehesse a foglalkoztatásához szükséges intézkedéseket.

E határidő folyása alatt a fogadó tagállam előírhatja az álláskereső számára annak bizonyítását, hogy állást keres. E tagállam tehát csak az említett határidő leteltét követően írhatja elő az álláskereső számára, hogy ne csak azt bizonyítsa, hogy az álláskeresőt továbbra is folytatja, hanem azt is, hogy tényleges esélye van a foglalkoztatásra.

Aláírások